

Endişelenmekte Haklı Olduğumuz Durumlar

– Gülalkan · 16 Nisan 2015

Endişe karamsarlıklara bürünmüş korku ve kuşku halidir.

Sözlükte tasa ve kaygı manalarına da gelir. (TDK)

Geleceğin belirsizliğiyle geçmişte yaşananları yan yana getirdiğimizde olması kuvvetle muhtemel olumsuzlukların tekrar yaşanabileceği korkusudur endişe.

Bu yazıyı yazmamın sebebi 7 Haziran 2015 genel seçimlerinde oy kullanacak seçmen sayısı ve bu seçimler için bastırılan oy pusulaların sayısında açık ara fark olması.

Özetle: 56,6 milyon seçmen için

74 milyon oy pusulası basılması. <http://www.hurriyet.com.tr/gundem/28713816.asp>

Zihinlerde şöyle bir soru oluşmaz mı, niçin bu kadar fazla oy pusulası basılıyor?

Bu konuda susmak, yorum yapmamak galiba daha anlamlıdır.

Perakende satış yaptığımız günlerde bir satıcı bize komşu bir işyeri sahibinin ticari ahlakını ve güvenilirliğini sormuştu.

Biz de "güvenilmez, borçlarını ödemiyor, icralarla başı dertte" demeyi kendimize yakıştıramadık ve "siz bu soruyu bize sormadınız, biz de size herhangi bir şey söylemiyoruz ama anladınız değil mi" dedik, "anladım" dedi ve gerçekleşmeyen satış ile dolandırılmaktan kurtuldu satıcı.

Bu örnekteki gibi, yorumsuz diyorum ama anlaşılmıştır.

Anlaşılmış olması duyulan endişeyi kamufle edemiyor.

Yaşantılarımızda iz bırakan endişelerimiz olmuştur,

Anılarımızdan bir pasaj:

Kıbrıs'ta askerlik görevini yapan oğlum izne gelmişti. Sayılı günler çabuk geçti ve biz O'nu THY uçağı ile Antalya hava alanından Kıbrıs'a uğurladık. Yaklaşık 1,5 saat sonra haber beklemeye başladık.

Aradan geçti 2 saat, üç saat yok bir haber. 4 saat geçerken endişelerim arttı, heyecanlı bir korku içinde Ercan hava alanını aradım, Antalya uçağının gelmediğini söylediler.

Antalya hava alanını aradım, Ercan'a iniş bilgisi gelmediğini öğrendim.

Biz uçağın havalandığını gördük, peki ne oldu gökyüzünde bu uçağa?

Olumlu bir şey düşünmek mümkün mü?

TV Haber kanallarında da bir bilgi yok. Ben anneyim, kendimi tutamıyorum, aklıma sahip olma gayretindeyim, gözlerden süzülenlerin cabasına...

Daha kaç saat geçti bilmiyorum, akıl da başta değil ki...

Derken bir telefon oğlumdan..."Anne şimdi indik Ercan hava alanına"...

Boğazımda bu defa sevinç hıçkırıklarıyla sordum, "neden bu kadar geç" diye.

Efendim, Antalya'dan Kıbrıs'a yolcu az sayıdaymış da, rotayı çevirmişler İstanbul'a...Orada uzun zaman bekleyerek yolcu almışlar (köy otobüsleri gibi) İstanbul'dan Kıbrıs'a hareket etmişler vs, vs...

Ah ana yüreği...

Isparta'dayız, eşim şehre çok yakın bir yerleşim yerindeki okulda öğretmen. Merkezden 7-8 öğretmen toplu taşıma ile günü birlik gidip dönüyorlar.

Eşimde Alman yapımı bir motosiklet, Miele. marka.. Her sabah gidip 3,5- 4 sularında dönüyor.

O gün saat 5 oldu, 6 oldu, dönen yok seferden.

Bankada mesai bitti, eve gittim eşim gelmemiş. Kayınvalideme gittim orada olabilir ihtimaliyle. Yoktu.

Kayınbiraderlerimi aradım, hayret koskocaman öğretmen buhar olmuştu sanki.

Trafik müdürlüğünü arayıp izah ettim, bir kaza var mı o güzergahta diye sordum, baktı, memurlarına sordu yokmuş dedi ve sormaz mı bana, eşinizin adı motosikletin plaka no.sunu.

Hoppala, nasıl söyledim "eşimin ehliyeti yok" diye teşekkür edip acele telefonu kapattım.

Trafiğe aksetmeyen bir kaza? Hastanelerde olabilir miydi?

Hastaneleri aradım o güzergahta bir kaza ve yaralı var mı diye isim de belirterek, kaza yaralısı yokmuş.

Jandarmaya gittim, şehir dışındaki asayiş, kaza vs. onlar bakıyorlar. Araştırdılar herhangi bir vukuat olmadığı söylediler.

Yok, yok, yok...

Adam sırra kadem bastı.

Son çare olarak bir taksi tuttum, bir yanıma lisede okuyan ve birlikte kaldığımız erkek kardeşimi, öbür yanıma kayın biraderimi aldım ve çıktık yola...

Mutlaka bir kaza oldu ve savruldu kenara endişesi içinde şoföre yolun her iki tarafını da dikkatle gözetleyeceğimizi belirterek yavaş gitmemizi rica ettim. Şöför tanıdık ve komşumuzdu, anlayışla karşıladı ve yavaş yavaş o yerleşim birimine yaklaştık. Öğrenci olduğunu tahmin ettiğimiz bir oğlan çocuğunu görünce durduk ve eşimi görüp görmediğini sorduk.

Çocuk, "o benim öğretmenim, meydanda şenlikte" dedi.

Kimse bir şey anlamadı. Devam ettik ve ışıklarla bayraklarla süslenmiş bir meydana geldik. Davullar, zurnalar, oynayıp halay çeken folklorik giysili genç erkekler...

Çocuklar buldular öğretmenlerini, eşim geldi yanımıza...

Ne yapacağımı şaşırdım, gülecek miydim yoksa ağlamalı mıydım? Öfke de vardı, boynuna sarılmak uzak geldi o an.

Neymiş efendim, "elektrik gelmiş de o gün, vilayet erkanı ve diğer resmi zevat elektriğe kavuşmanın kutlamasını yapıyorlarmış, bizimki de program organizasyonunda görevliymiş" miş, miş...

Yaşadığım stres, yoğun endişeyi içeren ama unutulmayan bir anı olarak kaldı bizde...

Endişe dedim de anılara gittim sevgili arkadaşlar.

Ama haksız mıyım?

Selam ve sevgiler hepimize...

Yurdagül Alkan.